

de sigaret uitgedaan en in de prullenbak gegooid. Vervolgens was zij naar de keuken een verdieping lager gegaan en was de sigaret vergeten. Echter, toen zij haar kamer weer binnenkwam stond de prullenbak in brand en raakte zij in paniek en begon te roepen. Mevrouw Wagenaar verstijfde, maar haar nuchtere man pakte de prullenbak op, gooide hem uit het raam en wist zo een ramp te voorkomen.

Witte voeten

Het assyriologisch instituut was een instelling gecreëerd door professor F.R. Kraus. Het bestond uit twee kamers op de tweede verdieping van het NINO aan het Noordeindsplein. De Letterenfaculteit betaalde daarvoor waarschijnlijk aan het NINO. De voorkamer was de assyriologische bibliotheek met boeken op het gebied van assyriologie en archeologie van het Nabije Oosten van het NINO en de achterkamer was de kamer van de hoogleraar. Kraus was daar alleen als er college gegeven werd. Daar stond een bureau en een grote tafel waaraan professor Kraus colleges gaf. Op de deur van die achterkamer was een klein schoolbord aangebracht waarop Kraus met krijt het een en ander schreef tijdens de colleges. Op de vloer van die achterkamer lag linoleum dat enigszins statisch geladen was en het stof van het bordkrijt vasthield. Toen ik net nieuwe schoenen had gekocht met zolen van kunststof hechtte dat stof zich aan mijn statisch geladen zolen zodat er door het hele instituut een spoor van witte voetstappen te zien was op vloerbedekking.

Op zekere dag kwam de conciërge mevrouw Wagenaar woedend van haar woonverdieping naar beneden zetten en richtte zij zich tot professor Kraus die net zijn kamer uitkwam: “Het is een schande! U maakt overal vuile voetstappen. Kijkt u nu eens.” Verbouwereerd keek Kraus haar aan en diende haar van repliek dat hij ook niet wist waar ze vandaan kwamen. Na enig denkwerk in de voorkamer door Van Driel en mij wisten we de oorzaak van de voetstappen op te sporen en nam ik voortaan een stofdoek mee om bij het verlaten van de collegezaal mijn schoenen af te vegen.

Diederik Meijer

Zelf heb ik geen saillante zaken te melden, maar Govert van Driel vertelde me ooit een leuk verhaal:

Nog in de oude behuizing van het NINO op het Noordeinde 4a kwam Arie Kampman de trap af met een grote stapel boeken in zijn armen waar hij nét omheen kon kijken. Hij zag in de hal professor Kraus binnenkomen, en zei vrolijk “Ja, hier wordt gewerkt, zoals u ziet”, waarop Kraus met sarcastische stembuiging zei: “Ja, wij doen dat anders...”.

Toch nog ééntje, ook over Kraus:

Bert van der Spek en ik volgden bij Kraus (ook nog in de oude behuizing) een college over de Staatsverdragen in het boek van Weidner. Dat was ’s middags net na de lunch. Kraus ging zitten, gaf één van ons de beurt, stak een bolknak op en sloot zijn ogen. Mijn concentratie op de tekst werd niet geholpen door de steeds langer wordende askegel van de sigaar, die elk moment dreigde af te breken – maar (helaas) net op tijd klopte Kraus de as in de asbak en sloot zijn ogen weer...

Erwin Dijkstra

Tussen 2010 en 2017 kwam ik met enige regelmaat in het NINO. De herinnering die ik wilde delen om de mondelinge geschiedenis nog wat verder aan te vullen betreft de kleinschaligheid van het instituut.

Als ik een aantal dagen hard doorwerkte aan een essay of mijn scriptie – en ik redde het tot vijf uur ’s middags te blijven zitten – mocht ik over het algemeen de boeken die ik her en der uit de kast had getrokken, laten liggen zodat ik de volgende ochtend gelijk weer op volle kracht verder kon schrijven. Met alle grote folianten en banden die overal en nergens uit het instituut vandaan kwamen, scheelde dat een hoop tijd en zoekwerk!

Het is deze flexibiliteit en kleinschaligheid die veel instituten trachten na te streven en die het NINO bijna geperfectioneerd heeft. En ik hoop van harte dat dit ook in de nieuwe setting bewaard kan blijven voor komende generaties studenten.